

Робили все, що могли...

никами було далі, не знаю...

Володимир Зеленчук пригадує, що, коли протестувальники відступили до своїх наметів, майже впритул до сцени, навала силовиків чомусь призупинилася. Мій співрозмовник каже, що біля Жовтневого палацу було зосереджено дуже багато беркутівців. Якщо б вони, не дай Боже, пішли в наступ, то протестувальники, мабуть, не витримали би штурму. Їх би не лише в переносному значенні, а й прямому, розчавили. Проте тоді стало саме так, а не інакше, і, слава Богу, герої моєї розповіді залишилися живими, щоправда, мав незначні травми. До речі, про зупинку наступу загадував інший учасник тих жахливих подій у Києві, остражанин **Сергій Алексєнко**. Його спогади ми вже друкували в «Замковій горі».

Революція гідності перемогла! Антинародний промосковський режим упав. Тоді думалося і вірилося, що «регіоналісти» пішли навчати з історичної арени. Проте, як виявилось, ні. Прко, що наш народ купився на популізм, але це трохи інша тема. Передати все, що говорив Володимир Зеленчук, тут немає можливості. Можливо, колись ми продовжимо публікацію його спогадів. Для цієї статті я вибрав найзнаковіші події з розповіді. Слухаючи її, проводив паралелі з подіями в Білорусі. Там також народ протестує, там гинуть патріоти своєї країни, протестувальників і випадкових людей б'ють, кидають у застінки, дехто безслідно зникає. На жаль, білоруси розрізнені, не єдині у діях і думках. Україна в часи Революції гідності доказала, що у вирішальні моменти ми можемо об'єднатися, що ми по духу європейці...

Коли ця стаття була готова до верстки, у середу, 17 лютого, побачив цитату з виступу депутатики **Софії Бровровської**. Вона сказала: «Сьогодні Верховна Рада визнала Революцію гідності історичною подією і поставила крапку в історичній справедливості! Верховна Рада засудила діяльність окремих правдивиків міліції, «беркуту», судів та посадових осіб. Те, що Європейський суд зробив 6 років тому, ми зробили сьогодні. Тепер ні в судах, ні на інформаційних поїмках ніхто не скаже: «переворот», «антидержавний залот» і т. д. А ті, хто утримуєся і не голосує, хай просто нашіть забудуть що країну з нашими Майданами, українцями і всім, що їм так ненависне».

Фото із сайту <https://lexinform.com.ua/>

зями **Юрієм Олексійчуком**, **Володимиром Антоном**, **Ольгою Шевчук**, **Володимиром Муляром** та ін. до Києва багато разів. Найчастіше добіралося до столиці й у зворотному напрямку чимось легковиком, раз чи двічі – мікроавтобусом. На Майдані були недорого – від 1 до 3 днів. Потім поверталися додому. Зі собою привозили продукти харчування,

під парламентом України вимагали скасувати диктаторські закони, – емоційно розповідав Володимир Вікторович. – Точно загадати дату не можу. Лише пам'ятаю, що тоді був сонячний день. Я з друзями «влився» до колони, яка рухалася до приміщення Верховної Ради України. Хочу сказати, що серед нас були хлопці зі щитами, дерев'яними пальцями, іншою екіпіровкою, а ми, по суті, не мали нічого. Інтуїтивно відчував острах, було якесь неприємне передчуття. І це було не безлідиство, як з'ясувалося того ж дня. Під час засідання парламенту, коли протестувальники мирно очікували результату розгляду питання щодо відміни диктаторських законів, силовики почали кидати в натовп світлошумові гранати, стріляли резиновими кулями, біли протестувальників пальцями, навіть лежачих, згодом влада застосувала вогнепальну зброю, залпалали автомобілі. Скажу так, виник хаос. Описати все те, що там відбувалося, дуже непросто. Ми відступили в бік Майдану і я оглянувся назад. На землі лежало багато людей, частина з них уже не рухалася. Беркутці буквально знущалися над жінками, старшими людьми, які лежали й не рухалися, біли їх ногами, пальцями, безжалюдно наступали на травмованих, можливо, і загиблих. Це виландило, по суті, зрівнює тодішню регіональну владу та силовиків я ніколи не забуду. Нас відтіснили, намагалися розгруппувати. Ті, хто не були екіпіровані, беззахисні, були в других рядах. Ми розбирали бруківку й подавали її в передні ряди. Жубряючи її в наступаючих, вдавалося дещо стримувати навалу беркутівців, внутрішніх військ і міліції. У той момент біля себе почув вибух. Обернувся й побачив хлопчину, мабуть, підлітка. Він упав на землю. Я продовжував розбирати бруківку й передавати її в передні ряд. У той час я не зміг з'ясувати, що з тим молодим протестувальником було далі, яка його доля. Хто він, звідки приїхав. Його підняли двоє чоловіків і вивесли з лобовий. Ще пам'ятаю, як на дахах старих будинків, підтиповерховах і нижче, сиділи в засідці зі зброєю беркутівці, до речі, у своїй уніформі. Наскільки я знаю, протестувальники не мали зброї. Людей, які намагалися пробратися наверх, і це я бачив на власні очі, вони ловили. Що з тими протестуваль-

одия, лікувальні та захисні засоби й інше, чим підтримували протестувальників, які були на Майдані, так би мовити, на постійній основі. Важливим також було спілкування, допомога в облаштуванні майданівського побуту, зокрема в організації гарячого харчування та напоїв. Допомогали також будувати барикади, захищали передові позиції. Тобто робили все, що могли, і все, що тоді треба було.

– Найбільше «запав» у мою пам'ять та серце той день, коли протестувальники

Іван ГЛУШМАН

Чимало мешканців Острозчини побували на київському Майдані наприкінці 2013 – на початку 2014 років. Скільки їх було, мабуть, точно підрахувати не вдалося. Тоді український народ, прагнучи захистити свою проєвропейську орієнтацію, вийшов на мирну акцію проти тодішньої промосковської влади. Нагадаю, що спочатку був Євромайдан як протест проти відмови підписати асоціацію із Європейським Союзом. По суті, уже майже на закінченні акції ввечері силовики звиряче побили частину студентів. Цікаво, що більша їх частина поїхала вдень додому. Обурені жорстокістю влади, прогресивні українці почали збиратися на майдані. Янукович та його прибічники, залучивши «тітушок», спецпризначенців «Беркут», міліцію, намагалися розігнати всеукраїнську протестну акцію. Потім були, по суті, бої, війни, злочини тодішньої центральної влади, загибель Героїв Небесної сотні, втеча негідника Януковича та його банди з нагробаним...

Про участь у подіях на київському Майдані (до речі, був острозький Майдан, рівненський та багато інших) я попросив розповісти депутата сьомого та восьмого (теперішнього) скликання Острозької міської ради, наскільки я знаю, нащадка сім'ї стрільця й воїна Української повстанської армії, патріота України **Володимира Зеленчука** (на верхньому фото). Він пригадував, що їздив із дру-

Благодійність

Молилися за онкохворих дітей

Інна СОБКО

Усвятю Стрітень Господнього прихожани храму святих Косми і Дем'яна Православної церкви України села Острозька та вихованці недільної школи долучилися до акції Благодійного фонду «Скарбниця Надії». До Дня онкохворої дитини у спільному духовному єднанні парафі-

яни молилися за здоров'я дітей. – Молилися за кожну дитину, яка долася рак, за їхніх батьків, за лікарів та медсестер. Молитва – це найсильніша зброя, яку має кожен. Здавати кров. Не запитувати, чи треба, не чекати оголошень із фото дитини. Бо коли є фото – це

вже катастрофа, аврал, – зазначила у дописі голова благодійного фонду **Мар'яна Рева**. Аби також допомогти фінансово, вихованці недільної школи виготовили стрітенські свічки, кошти від продажу яких підуть на допомогу онкохворим дітям.

